

Lucas Cathrine: Israel har ockuperat Palestina i 40 år

I tidningar, radio & TV etc. beskrivs Israel-Palestina konflikten som en strid mellan två befolkningsgrupper. Där den ena, dvs judarna, 'efter århundradens förföljelse' äntligen, har återvänt till sitt rättmätiga ursprungshem. Den andra, dvs palestinierna, som stående mot dem. Det ger intrycket av att de två befolkningarna — judarna och palestinierna — vore två varandra likvärdiga motståndare. Det är inte fallet.

Den nakna sanningen är att det inte finns någon rätt att *en masse* återvända till ett 'tusenårigt historiskt' hem. Vad som finns är en kolonisationsator, den judiska, som med våld undertrycker ett annat folk, det palestinska, och tillväller sig landet. Så har det varit från begynnelsen i slutet på 1800-talet då europeiska judar beslöt att — med hjälp och stöd av dåtidens världsmakt Storbritannien — kolonisera Palestina.

Palestinas kolonisation och uppkomsten av staten Israel behövde inte — i princip — ha blivit något problem. Det har uppstått ett flertal vita befolkningskolonier; USA, Kanada, Australien, Nya Zeeland, Syd-Afrika, Nord-Rhodesia, (Zambia), Syd-Rhodesia (Zimbabwe) m.fl. Men de skiljer sig från Palestina av idag. I dessa länder är kolonisationen förbi därför att den ursprungliga befolkningen endera har utrotats eller har marginaliserats såsom i USA, Australien osv., eller att ursprungsbefolkningen har tillkämpat sig sina folkrättigheter såsom skett i Syd-Afrika, Zambia, Zimbabwe osv. Skillnaden är alltså att det pågår kolonisation i Palestina/Israel. Kolonisationerna tillägnar sig varje dag allt mer av palestiniernas mark på bl.a. Västbanken.

Sionisternas spindelstrategi

1967 ockuperade Israel vad som var kvar av Palestina, efter Israels födelse 1948. Och sionisterna följde samma kolonisationstaktik som man hade följt innan Israel uppstod. Man upprättade judiska kolonier på Västbanken eller i för dem ideologiskt viktiga städer såsom Jerusalem och Hebron. Politiken var det stora Arbetarpartiets. Det var således inget resultat av religiösa fanatiker eller av de högergrupper som idag utgör Likudpartiet. De religiöst motiverade kolonisterna började agera först tio år senare 1977 som Gush Emunim.

Omedelbart efter ockupationen 1967 utarbetades en första kolonisationsplan under ledning av den dåvarande socialdemokratiska ministern general Ygal Allon. Tillvägagångssättet, som idag tillämpas på de ockuperade områdena och som tillämpades i Palestina innan Israel uppstod, är av gammalt datum. Det formulerades på sionisternas kongress 1903. Franz Oppenheimer uttryckte det såhär; ”Nåväl, mina vänner, vi ska spänna ett nät av jordbrukskolonier över landet ... När man spänner ett nät, så slår man först ner hakarna mellan vilka nätet ska sättas. Därefter spänner man starka maskor mellan hakarna, sedan knyter man mellan maskorna kraftiga trådar så att det uppstår ett grovmaskigt nät, i vilket man senare efter behov kan knyta ett finmaskigare. Vi ska gå tillväga, anser jag, på detta sätt”.¹

Idag finns på Västbanken dvs västra Jordandalen ett nätverk som består av 146 kolonier (och

¹ Den ursprungliga texten på tyska som var den sionistiska rörelsens officiella språk är ”Nun, meine Freunde, wir sollen ein Netz von Bauernkolonien über das Land spannen ... Wenn man ein Netz spannt, so schlägt man erst an den Stellen die Haken ein, zwischen denen das Netz entstehen soll. Dann spannt man zwischen diesen Haken starke Stricke, dann knüpft man zwischen den Stricken stärkere Fäden und stellt derart ein grobes Maschenwerk her, das man dann nach Bedarf durch das Dazwischenwirken feiner Maschen ausgestaltet. Genauso haben wir, meine ich, vorzugehen”.

120 bosättningar s.k. mizpe) med en befolkning på 267 900 judiska kolonister. (Till detta tillkommer de 240 000 som bor i det ockuperade Jerusalem.) Kolonierna är förbundna med varandra med ett 795 km långt vägnät som utgörs av vägar ”endast tillåtna för judar”. Och av tunnlar och viadukter, nätets maskor. Palestinierna är sammanträngda på 190 befolkningsöar, som dessutom hålls åtskilda från varandra av den israeliska militärens otaliga vägspärrar.

Den omöjliga tvåstatslösningen

Detta heltäckande judiska nätverk — som i litteraturen kallas *matrix of control* — innehåller yttermera sju stora judiska industrizoner. De utgör ockupationens ekonomiska ryggrad. I dessa zoner utsugs palestinsk arbetskraft helt och hållet till fördel för den israeliska industrin. Efter fyrtio års utbyggnad kan detta nätverk av betong och metallkonstruktioner inte längre förbises. Det är således fullkomligt orealistiskt att idag tala om en tvåstatslösning. Den västra Jordandalen är fysiskt så förändrad att det inte vore möjligt med en livsduglig palestinsk stat bestående av 190 arabiska befolkningsöar. Men det är inte allt. Både de judiska kolonierna och de palestinska städerna och byarna är inte enbart åtskilda från varandra, de är strukturellt knutna till Israel.

Dessutom finns nätverket som föregick staten Israels uppkomst fortfarande kvar. Av Israels befolkning på 7,0 miljoner är endast 5,4 miljoner judar (2006 års siffror). Palestinierna som är medborgare i Israel utgör 20 procent av befolkningen. De lever i 160 städer och byar som idag är omgärdade av den judiska befolkningen. 85 procent av städerna/byarna finns i Galileen. Men även där är befolkningarna skilda åt. I hela det historiska Palestina dvs Israel, Gaza och Västbanken finns idag en majoritet på 5,7 miljoner palestinier gentemot 5,4 miljoner judar.

Det enda alternativet som utgår från verkligheten är således en enhetsstat. En stat som garanterar de två befolkningsgrupperna lika rättigheter och som därmed sätter punkt för de judiska kolonistörernas privilegier.

Ett judiskt andligt centrum i Palestina

Det har funnits många judar — idag mestadels glömda — som med rätta motsatt sig den sionistiska kolonisationen. Här några talande exempel. Den judiska filosofen Asher Ginzberg (1856-1927). skrev under sitt hebreiska namn Achad Haam, som en av de första en mycket skarp kritik. ”*Judarnas historiska rätt i Palestina kan inte ske på landets övriga innevånares bekostnad, vilka levat där i århundraden. Även för dem är Palestina ett ‘nationellt hem’ där de ska kunna utvecklas som nation. Därför är Palestina landet för fler än för ett folk. Det är omöjligt, i en sådan omständighet, att det vore ett folks nationella hem.... Bygger du ett hus på en plats som inte är öde, utan där det finns hus där andra människor bor, kan du endast vara herre i eget hus. Utanför det måste du ta i beaktande dina grannar och allt måste förvaltas till allas fördel*”.²

Flera gick i samma fotspår. Judah Magnes (1877-1948), rektor för det hebreiska universitetet i Jerusalem innan staten Israel upprättades, skrev ”... *för sin existens har det judiska folket inget behov av en judisk stat*”.³

Och en av 1900-talets stora vetenskapsmän, Albert Einstein (1879-1955), hade en grundläggande kritik av det koloniala projektet i Palestina. ”*Jag är fastmer för en förnuftig överenskommelse med araberna utifrån en fredlig samlevnad istället för en judisk stat.* [Det är således

² Achad Haam. [Asher Ginzberg] *Am Scheidewege*, Berlin: Jüdischer Verlag, 1923.

³ Judah Leon Magnes. *Like All Nations?* Jerusalem: Herod's Gate, 1930

] *Av praktiska skäl, men också utifrån min syn på judendomens natur. Jag önskar ingen judisk stat med gränser, en armé och en statsmakt hur begränsad den än vore. Jag fruktar att judendomen kommer att skadas i grunden och att det kommer att utvecklas en nationalism, något som vi redan nu, utan en judisk stat, måste kämpa emot. Vi är inte längre judarna från tiden för mackabeerna. En återgång till en judisk nation i ordets politiska betydelse är jag inte för, eftersom vi då lämnar det judiskt andliga som vi har att tacka våra genier och profeter för*.⁴

Men Arbetarpartiets råa kolonisationspolitik tillsammans med vad som senare blev högerpartiet Likud har lyckats. Men inte bara det. Såväl Judah Magnes som Albert Einstein beskrivs i dagens Israel som 'äkta sionister'.

Ett demokratiskt Palestina?

Bland palestinierna hade idén om en tvånationsstat till att börja med ingen framgång. De såg med rätta sionismen som europeiska nybyggares kolonisation. Men en återgång till tillståndet före 1948, efter det att det uppstått en ny hebreisk nation i Israel, är orealistiskt idag. Det var Al Fatahs (den största fraktionen inom Palestinas Befrielseorganisation PLO) förtjänst att vara den förste att föreslå en framtida demokratisk stat där judar, kristna och muslimer skulle ha samma rättigheter och plikter. Två år senare gick den Demokratiska folkfronten DFLP ett steg längre och erkände den hebreiska nationens nationella rättigheter i ett framtida Palestina. Härigenom kom det för första gången igång en debatt mellan progressiva palestinier och den antisionistiska vänstern i Israel.

I denna process spelade PLO-representanten i Bryssel, Naim Khader, en banbrytande roll. Han organiserade i London samtal med antisionistiska israelier såsom Uri Davis, dåvarande sekreterare i Människorättsorganisationen, Moshe Machover, från vänsterpartiet Matzpen och Kokhavi Shemesh, från den Marockansk-israeliska panterörelsen⁵ och 1976 på nytt i Bryssel med Uri Davis och professorerna Norton Mezvinsky och Marcel Liebman.⁶ Det sågs inte med blida ögon av Israel och en del palestinier. I juni 1981 sköts Khader till döds framför sin dörr i Bryssel.

Slutet på en befrielseörelse.

Den s.k. 'fredsprocessen' som gick av stapeln i Oslo 1993 har lett till att Al Fatah "inte längre är någon befrielseörelse som befrämjar palestiniernas politiska och nationella intressen" säger sociologen och politikern Azmi Bishara, grundaren av partiet Balad och ledamot i den israeliska riksdagen. "PLO uppträdde som en stat utan att vara det ... Resultatet var mycket fördelaktigt för Israel, de hade som samtalspart en 'befrielseörelse' som hade gett upp sina målsättningar och sin politik utan att få någon stat i gengäld ... Palestinierna blev en av 'berörda parter' varav man ständigt fordrade att de måste visa sig värdiga att underhandla med ockupationsmakten ... PLO förlorade sin struktur, sin vision, sina allierade och sin rätt

⁴ Albert Einstein. *Problem och perspektiv*. Stockholm: Geber, 1952. Denna översättning utifrån originalet *Out of my Later Years*. New York: Philosophical Library, 1950.

⁵ Namnet Marockansk-israeliska panterörelsen fordrar idag en förklaring. De orientaliska judarna *mizracherna* dvs de (ca 125 000) som tidigare levde i muslimska länder var där mestadels en lantbruksbefolkning. I Israel hade de, till skillnad från de mellan- och östeuropeiska judarna och deras ättlingar *azkenaserna*, en låg social status. De kallades ofta, syftande på USA:s negrer, för 'Israels svarta pantrar'. (ö.a.)

⁶ En del av samtalen är publicerade i Fouzi el-Asmar, Uri Davis, Naim Khadr (red). *Towards a Socialist Republic of Palestine*. London: Ithaca Press 1978. Se också *Actes du Colloque Palestine: Bruxelles 13-14 mai 1976*. Publiés sous la direction de M. El-Gammal. Paris: J. Duculot, 1977.

*som befriare, allt innan en stat hade kommit till stånd. Just för att PLO såg sig som en stat måste den också åta sig dess förpliktelser, nämligen att avsvära sig allt väpnat motstånd, något som nationer endast gör efter att de befriat sig från ockupationen. De tvingades istället bekämpa det motstånd som fanns kvar, som en terroristbekämpning”.*⁷

Idag är det araberna i staten Israel som har satt palestiniernas nationella rättigheter och frihet åter på dagordningen. Den judiska staten har ingen grundlag. Det var och är ett medvetet beslut. 1948 sköt man på det, sagt med den förste statsministern David Ben-Gurions ord att, ”det skulle förpliktiga oss att fastställa våra gränser, och historien kan ha mycket kvar för oss i sitt sköte”. Nu när frågan uppkommit på nytt sätts den sionistiska kolonisation ånyo ifråga.

En tvånationsstat

Det började i december 2006 med texter och förslag från Mossawa, (som är namnet på Centrum för palestinska medborgare i Israel). Och det i vanliga fall så beskedliga Higher Arab Monitoring Committee, (som är sammanslutningen av alla arabiska borgmästare i Israel); Därefter kom ett alternativt förslag till grundlag från Adalah (som är arabers rättighetsorganisation i Israel), i februari 2007. Här en förkortad version.

att Israel ombildas från en ‘judisk stat’ till en ‘tvåspråkig flerkulturell stat’ och att alla officiella publikationer, lagliga beslut och statliga meddelanden sker på de bägge officiella språken.

att araberna i Israel har oinskränkt självstyre över sitt eget utbildningsväsende samt kulturella och religiösa angelägenheter.

att lagen om återvändande [vilken automatiskt berättigar varje jude i världen israeliskt medborgarskap] avskaffas och att envar som av humanitära skäl kommer till landet kan beviljas medborgarskap oberoende av sin religion. [”Frågan är inte om vem som är jude” skriver Adalah ”utan om vem som är medborgare i landet. Idag ses palestinska medborgare av den judiska staten som vore de främlingar.”]

att de arabiska medborgare i Israel som idag är interna flyktingar [det gäller en arab på fyra] har rätt att återvända [vilket nu är förbjudet i lag] till sin by eller ägda mark varifrån de fördrevs och att deras tillgångar som sedan 1948 kvarhållits på bankkonton, betalas ut — även om flyktingarna officiellt klassas som ‘frånvarande’ trots att de befinner sig i den judiska staten.

att Israel erkänner sig ha uppstått ur kolonialism och att den historiska orätt som begåtts gentemot det palestinska folket erkänns officiellt.

att den jord som nu till 93 procent förbehålls judar upplåtes till alla medborgare i Israel således även till de palestinska medborgare som var dess ursprungliga ägare.

att de internationella organisationerna såsom Jewish Agency for Israel och Jewish National Fond (Judiska nationalfonden) vilka endast utför infrastrukturella åtaganden åt judar inte längre måtte tillåtas göra det.

att all egendom tillhörande waqf, [som bl.a. ombesörjde byggandet av moskéer m.m.]

⁷ *Al Ahrām Weekly* (Kairo) den 6 april 2007. (Azmi Bishara har avgått som riksdagsledamot och lämnat Israel. Han beskylldes för att ”hyla med fienden” med andra ord för högförräderi och för det är det dödsstraff i Israel. Konkret ska det ha varit att han under Libanonkriget 2006 ska ha hjälpt Hezbollahmilisen med att per telefon ha informerat dem mot vilka mål de skulle avfyra sina raketer.)

varav en hel del utgörs av mark, ges tillbaka till denna palestinska organisation.

att statens symboler [flaggan och nationalhymnen] skall beslutas utifrån likhetsgrund eller med arabisk vetorätt. [idag är nationalhymnen den gamla sionistiska hymnen HaTikvah och flaggan hänvisar endast till judenheten]

Grundlagsförslaget utarbetades i samarbete med jurister som också hade medverkat vid den nya sydafrikanska grundlagen som infördes efter apartheid. Reaktionen i Israel var upprörd. T.o.m. den mycket liberala tidningen Haaretz skrev "Detta är slutet på den judiska staten". Minister Avigdor Lieberman utlät sig att den som vågar yppa dyligt måste dra åt helvete. Lieberman är liksom den största delen av den israeliska allmänheten för att de arabiska medborgarna förflyttas till grannländerna.

"Kan ni då inte ens se detta"

Den israeliska allmänheten är inte redo för en enhetsstat bestående av två nationer. De är även blinda för vad fyrtio års kolonisation har gjort. Den israeliska journalisten Amira Hass skrev härom en artikel "Kan ni då inte ens se detta" den 30 augusti 2006 i tidningen Haaretz.

"Låt oss inte bekymra oss över de israeler som ideologiskt är för att göra det palestinska folket hemlöst eftersom 'vi är Guds utvalda'. Låt oss inte bekymra oss över de illdåd som militären slätar över. Låt oss inte bekymra oss över officerarna som utan att blinka sluter ett helt folk bakom murar, vaktorn, taggtråd. Låt oss inte bekymra oss om ministrarna. För dem kan vi ju inte kalla kollaboratörer eftersom det är de som uppfunnit och bedrivit denna politik. Men det är de andra. Historikerna, experterna, stjärnjournalisterna, mediafigurerna, psykologerna, läkarna och advokaterna som inte stödjer Gush Emunim eller Kadimapartiet, folkbildarna, lärarna sportcyklisterna, joggarna, sångarna, high-tec fanatikerna. Var är de? Och var är ni som forskat om nazismen, förintelsen och sovjetgulagerna, är ni verkligen för denna diskriminering? För lagarna som bestämmer att araberna i Galileen ges mindre i ersättning för krigsskador efter Libanonkriget än vad som ges deras judiska grannar?"

Kan det vara att ni alla är för en rasistisk lag som säger att en arabisk medborgare inte får härbärgera sin familj i sitt eget hus? Är ni alla för att än mera jord konfiskeras, fruktodlingar förstörs, hus demoleras... ?

Är ni verkligen så hjärntvättade med 'säkerhets'argument ... ? Kunde ni verkligen gömma er bakom argumentet 'det hade vi ingen aning om'. Vi visste inte att det förekom diskriminering i vattentilldelningen, att spärrar och vägkontroller hindrar palestinerna från att komma till sina brunnar och vattenförråd ...

Vet ni verkligen inte vad som sker i kvarteret bortom er fakultet eller kontorsbyggnad...? Är det verkligen så att alla ni, som så snabbt fördömer den som målat en svastika på en judisk grav nånstans i Frankrike eller läst om en antisemitisk tidningsrubrik i en spansk lantortstidning, inte är förmögna att också se dessa fakta och fördöma dem?

Vi åtnjuter stora privilegier som judar i Israel, vilket gör oss till ockupationens medlöpare. Vad gör vi konkret och dagligen för att distansera oss och inte längre samarbeta med denna förtryckarregim, som för en allt brutalare ockupationspolitik? Att underteckna en och annan petition är inte nog. Israel är en demokrati för sina judiska medborgare. Vi behöver inte frukta för våra liv. Oss kommer de inte att sätta i koncentrationsläger, vår existens är inte i fara och vi kommer att behålla vår rörelsefrihet. Gör vi inget är anklagelsen för kollaboration hård och vårt ansvar enormt".

Reaktionerna på artikeln var avslöjande. En flod av hatbrev och e-post välde in till tidningen och journalisten. Fyrtio års ockupation betyder inte enbart ett enormt lidande och elände för palestinierna. Ockupationen gör Israels judiska befolkning blind för orätten och okänslig för övervåldet. Det gör israelerna så arroganta att allt blir dem tillåtet och de tror att deras överhöghet ska bestå i evigheter.

Uitpers (Bryssel) nr 87 juni 2007. Översättning Per-Erik Wentus.